

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Εγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1763	Κυριακὴ Ζ' Ματθαίου (Ματθ. 9,27-35) 22 Ἰουλίου 2012	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἔνα ἐρώτημα

«Πιστεύετε ὅτι δύναμαι τοῦτο ποιῆσαι;» (Ματθ. 9,28)

Μιά ἐρώτησις, ἀγαπητοί μου, πού ἔχει μεγάλη σπουδαιότητα. Τὴν ἀπηύθυνε ὁ Κύριος στὴν ἐποχὴ του, ἀλλ' ἀπευθύνεται καὶ σ' ἐμᾶς. **Θ' ἀπαντήσουμε ἢ ὄχι ἢ ναί**, κι ἀπὸ ἓνα ὄχι ἢ ναί ἐξαρτᾶται ὅλη ἡ εὐτυχία μας.

Ὁ Χριστὸς δὲν μᾶς βιάζει ν' ἀπαντήσουμε ναί. Μᾶς ἔπλασε ἐλεύθερους. **Ἡ ἐλευθερία** ἀνεβάζει τὸν ἄνθρωπο ψηλά. Ἡ ἁγία Γραφή λέει: Μπροστά σου, ἄνθρωπε, εἶνε ἡ φωτιὰ καὶ τὸ νερό, ὅπου θέλεις ἀπλώνεις τὸ χέρι σου. Ἐὰν τ' ἀπλώσης στὴ φωτιὰ θὰ καῖς, ἐὰν τ' ἀπλώσης στὸ νερό θὰ ὀρσοιστῆς· διάλεξε καὶ πάρε (βλ. Δευτ. 30,19. Σ. Σερ. 15,16). Ἐλεύθερος λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐπιλέξῃ τὴ φωτιὰ ἢ τὸ νερό, τὸ καλὸ ἢ τὸ κακό. Ἄλλωστε ὁ Χριστὸς εἶπε: «*Εἴ τις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν*» (Ματθ. 16,24). Δὲν ἀναγκάζει κανένα.

Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς, ἐπειδὴ σέβεται τὴν ἐλευθερία, βλέπουμε καὶ σήμερα ὅτι, προτοῦ νὰ κἀνὴ τὸ θαῦμα, στρέφεται στοὺς δύο τυφλοὺς καὶ τοὺς ἐρωτᾷ: «*Πιστεύετε ὅτι δύναμαι τοῦτο ποιῆσαι;*», ὅτι μπορῶ αὐτὸ νὰ τὸ κἀνω; (Ματθ. 9,28).

Τί ζητοῦσαν οἱ δύο αὐτοί; λεφτά, σπίτια; Κάτι πολὺ ἀνώτερο, πού δὲν τὸ ἐκτιμοῦμε. Ζητοῦσαν **τὸ φῶς τους**. Δὲν εἶχαν μάτια, ζοῦσαν στὸ σκοτάδι. Πόσο, ἀδελφοί μου, πρέπει νὰ εὐχαριστοῦμε τὸ Θεὸ γι' αὐτὰ τὰ μάτια πού μᾶς ἔδωσε! Κάθε φορὰ πού βλέπεις ὅλα τὰ ὠραῖα πού δημιουργήσε ὁ Θεός, νὰ λές: «*Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, πού μοῦ ἔδωσες τὰ μάτια*».

Οἱ δύο αὐτοὶ δὲν εἶχαν φῶς. Ἀκολούθησαν τὸν Κύριο φωνάζοντας «*Ἐλέησον ἡμᾶς, υἱὲ Δαυὶδ*» (βλ. 9,27). Τὸ φώναξαν πολλὰς φορές. Ὁ Χριστὸς δὲν ἀπάντησε. Γιατί ἄραγε; Γιὰ νὰ δοκιμαστῇ ἡ πίστι τους. Κι αὐτοὶ δὲν κάμφθηκαν. Ὅταν ὁ Κύριος μπῆκε σ' ἓνα σπίτι, μπῆκαν κι αὐτοὶ καὶ τὸν πλησίασαν. Ἐκεῖνος τοὺς ρωτᾷ: «*Πιστεύετε ὅτι δύναμαι τοῦτο ποιῆσαι;*», πιστεύετε ὅτι μπορῶ νὰ σᾶς κἀνω καλά; Οἱ τυφλοὶ ἀπαντοῦν: «*Ναί, Κύριε*», τὸ πιστεύουμε. Τότε ἄπλωσε τὰ πανάχραντα χέρια του στὰ

μάτια τους καὶ εἶπε: «*Ἄς γίνῃ σύμφωνα μὲ τὴν πίστι σας*» (βλ. 9,29), κι **ἀμέσως εἶδαν τὸ φῶς**, εἶδαν ὅλα τὰ ὠραῖα. Καὶ τὸ ὠραιότερο πού εἶδαν ποιοὶ ἦταν; ὁ ἴδιος ὁ Χριστός.

«*Πιστεύετε ὅτι δύναμαι τοῦτο ποιῆσαι;*». Τὸ ἐρώτημα αὐτὸ κάνει ὁ Χριστὸς καὶ στὸν καθένα μας. Γιατὶ καὶ σ' ἐμᾶς ἔρχονται περιστάσεις, πού ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ τὴ θεία βοήθεια, ζητοῦμε τὸ θαῦμα. Ὅσο δυνατὸς κι ἂν εἶσαι, κάποια στιγμὴ **ζητᾷς τὴν ἐπέμβασι τοῦ Θεοῦ**.

Τὴ ζητᾷς σὲ ζητήματα ὑλικῆς καὶ πνευματικῆς φύσεως. Σὲ περιπτώσεις π.χ. πού **τὸ σῶμα ἀσθενεῖ**. Πέφτεις στὸ κρεβάτι ἄρρωστος. Φωνάζεις γιατρό, ἀγοράζεις φάρμακα, ἀλλάζεις κλίμα, χρησιμοποιοεῖς δίαιτα, μετέρχεσαι ὅλα τὰ μέσα· καὶ ὅμως δὲ βλέπεις θεραπεία. Τὴν ὥρα αὐτή, πού ὅλα εἶνε ἀπελπιστικά, πού οἱ γιατροὶ σηκώνουν τὰ χέρια καὶ δηλώνουν ἀδυναμία, τότε παρουσιάζεται ὁ Χριστός. Ἔρχεται ὁ ἴδιος ὀλοζώντανος σ' αὐτοὺς πού πιστεύουν. Ἔρχεται νοερὰ στὸν ἄρρωστο καὶ τοῦ λέει: «*Πιστεύεις ὅτι δύναμαι τοῦτο ποιῆσαι;*», πιστεύεις ὅτι μπορῶ νὰ σὲ κἀνω καλά; ὅτι δὲν εἶμαι ἀπλῶς ἓνας ἄνθρωπος ἀλλὰ ζῶ καὶ βασιλεύω σ' ὅλο τὸν κόσμον; Πιστεύεις ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ παντοδύναμος ἰατρός, ὁ ἀνώτερος ἀπ' ὅλους τοὺς γιατροὺς τοῦ κόσμου; Πιστεύεις ὅτι τὰ δικά μου φάρμακα εἶνε ἀνώτερα ἀπὸ κάθε ἄλλο φάρμακο; Ἄν τὸ πιστεύῃς, τότε θὰ δῆς θαῦμα· θὰ δῆς ὅτι ἐκεῖνο, πού δὲν μποροῦν νὰ κἀνουν ὅλοι οἱ γιατροὶ τοῦ κόσμου, γίνεται. Ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν πίστι πού ἔχεις. Κι ὄχι μόνο σὲ ζητήματα υγείας, σὲ ζητήματα ὑλικῆς φύσεως, ἀλλὰ καὶ σὲ ὑποθέσεις πιὸ ὑψηλές καὶ σοβαρές, πάλι ὁ Χριστὸς παρουσιάζεται μπροστά μας μὲ τὴν οὐράνια φυσιογνωμία του καὶ ἀπευθύνει σὲ ὅλους μας τὸ ἐρώτημα «*Πιστεύετε ὅτι δύναμαι τοῦτο ποιῆσαι;*».

Πότε μᾶς τὸ λέει αὐτὸ ὁ Χριστός; Ὅταν καλούμεθα νὰ ἐκτελέσουμε κάποιον ἱερὸ καθῆκον.

- Τώρα τὸ καλοκαίρι π.χ. ἔχουμε τὴ **νηστεία** τοῦ Δεκαπενταυγούστου. Δὲν τὴν ἔφτιαξαν παπᾶδες καὶ δεσποτάδες· τὴν ὠρισε ἡ Ὁρθοδοξία κατὰ τὸ πνεῦμα τοῦ Εὐαγγελίου καὶ ὅλης τῆς ἁγίας Γραφῆς. Εἶνε θεσμὸς ἱερός. Ὅταν λοιπὸν μπαίνουμε στὸ Δεκαπενταύγουστο, ὁ Χριστὸς ἔρχεται μπροστὰ στὸν καθένα μας καὶ λέει· Πιστεύεις ὅτι ἡ νηστεία αὐτὴ εἶνε ἕνας ἅγιος θεσμὸς; Ἄν τὸ πιστεύης, θὰ δῆς ὅτι δὲν ζῆ ὁ ἄνθρωπος μονάχα μὲ ψωμί· «οὐκ ἐπ' ἄρτω μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος» (Δευτ. 8,3 = Ματθ. 4,4). Ἄν τὸ πιστεύης ὅτι εἶνε φάρμακο οὐράνιο, τότε νὰ νηστεύης. Ἐὰν δὲν τὸ πιστεύης ἀλλὰ φοβᾶσαι καὶ σοῦ περνᾷ ἡ ἰδέα ὅτι θ' ἀρρωστήσης, μὴ νηστεύεις. Ἄν τὸ κάνης ὄχι ἀπὸ συνήθεια ἀλλ' ἀπὸ πίστι ὅτι εἶνε θέλημα Θεοῦ, εἶνε κάτι ἀληθινὸ πού τὸ θέσπισαν οἱ πατέρες, τότε ἔχει ἀξία. Ἄν δὲν τὸ πιστεύης, μὴ νηστεύεις· γιατί θὰ γογγύσης, θὰ μετῶς τὶς μέρες, θὰ λὲς πότε νὰ ῥθῆ τῆς Παναγίας, ἐνῶ ὅποιος πιστεύει χαίρεται τὴ νηστεία. Ἄν νηστεύης ἀπὸ πίστι, τότε τὸ νεράκι πού θὰ πίνης μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας θὰ γίνῃ βούτυρο, καὶ τὸ κριθαρένιο ψωμάκι πού θὰ τρῶς θὰ γίνῃ κρέας.
- Ἄλλη περίπτωση πού χρειάζεται ἡ πίστι. Ὅλοι ἁμαρτάνουμε κ' ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ συγχώρησι. Νιώθουμε τὸ βάρος ἀπὸ τ' ἁμαρτήματα καὶ πρέπει νὰ προσέλθουμε στὴν **ἐξομολόγησι**. Ἄν πιστεύης, νὰ πᾶς στὴν ἐξομολόγησι· ἂν δὲν πιστεύης, μὴν πᾶς. Προτοῦ νὰ παρουσιαστῆς στὸν ἱερέα, ὁ Χριστὸς ἔρχεται νοερὰ μπροστὰ σου καὶ σοῦ λέει· «Πιστεύεις ὅτι δύναμαι τοῦτο ποιῆσαι;». Πιστεύεις δηλαδὴ ὅτι τὴν ὥρα πού ἐξομολογεῖσαι παρίσταται τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο; – εἶνε μεγάλα πράγματα αὐτά, δὲν εἶνε ὅπως ὅταν κουβεντιάζουμε μ' ἕνα φίλο, εἶνε ζητήματα πίστεως. Πιστεύεις τὴν ὥρα ἐκείνη, πού εἶσαι γονατισμένος μπροστὰ στὸν πνευματικὸ καὶ λὲς τ' ἁμαρτήματά σου, ὅτι τὰ λόγια σου τ' ἀκούει ὁ Χριστός; Πιστεύεις, ὅτι μιὰ σταλαγματιὰ ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ φτάνει νὰ σβήσῃ ὅλα σου τ' ἁμαρτήματα; Πιστεύεις, ὅτι τὸ πετραχήλι πού ἀπλώνει πάνω σου ὁ παπᾶς τὴν ὥρα ἐκείνη γίνεται Ἰορδάνης ποταμὸς καὶ σὲ πλένει; Ἄν πιστεύης, πηγαινε στὴν ἐξομολόγησι· ἂν δὲν πιστεύης, μὴ πατήσης, μὴ γίνεσαι θεομπαίχτης. Ἄν πᾶς, νὰ πᾶς ἀπὸ πίστι, ὄχι διότι τὸ εἶπε ἡ μάνα ἢ ὁ πατέρας σου ἢ ἡ γυναίκα σου ἢ ὁ ἄντρας σου.
- Πᾶμε τώρα στὸ σπουδαιότερο. Χτυπάει ἡ καμπάνα καὶ καλεῖ νὰ συναχθοῦμε. Τί τὸν πέρασες τὸ **ναό**; θέατρο, κινηματογράφο, σχο-

λεῖο, πλατεῖα; Προτοῦ νὰ μπῆς μέσα, ἔρχεται μπροστὰ σου ὁ Χριστὸς καὶ σοῦ λέει· Πιστεύεις, ὅτι τὸ κομμάτι αὐτὸ δὲν ἀνήκει στὴ γῆ; «Ὡς φοβερὸς ὁ τόπος οὗτος!» Τὸ καταλαβαίνεις, ὅτι εἶνε «ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ», ὅτι ἐδῶ μέσα εἶνε «οἶκος Θεοῦ»; (Γέν. 28,17). Πρέπει ν' ἀφήσης ἔξω ἀπὸ τὴν εἴσοδο τὶς ἔγνοιες, τὶς ὑποθέσεις σου, τὸ μαγαζί, τὸ γραφεῖο, τὰ παιδιὰ σου, τὰ πάντα· «ὡς τὸν βασιλέα τῶν ὄλων ὑποδεξόμενοι» (θ. Λεϊτ., γερουβ.). Πιστεύεις ὅτι τὸ κάθε τι μέσα στὸ ναὸ εἶνε ἱερό; Τὸ λάδι λ.χ. στὴν κανδήλα τοῦ Χριστοῦ ἢ τῆς Παναγίας δὲν εἶνε σὰν αὐτὸ πού βάζεις στὸ φαγητό σου· ἔχει δύναμι μεγάλη. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος – ὄχι ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλὸς Αὐγουστίνος –, ὅτι εἶδε στὴν ἐποχὴ του γυναικᾶ ἀρρωστη, πού δὲν μπορούσε νὰ τὴν γιατρέψῃ κανένας γιατρὸς στὴν Ἀντιόχεια, πού ἦρθε στὴν ἐκκλησιά, πῆρε μὲ τὸ δάχτυλό της λάδι ἀπὸ τὸ καντήλι πού ἦταν μπροστὰ στὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, ἄλειψε τὸ μέτωπό της, καὶ ἔγινε καλά· γιατί πίστευε ὅτι αὐτὸ τὸ λάδι ἔχει τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ. Πιστεύεις λοιπὸν κ' ἐσὺ ὅτι ὅλα ἐκεῖ εἶνε ἱερά; Πιστεύεις ὅτι τὴν ἁγία τράπεζα κυκλώνουν ἄγγελοι; Ὅταν λειτουργοῦσε ὁ ἅγιος Σπυρίδων, «ἀγγέλους ἔσχε συλλειτουργοῦντας» (ἀπολυτ.). Πιστεύεις ὅτι τὸ ψωμί καὶ τὸ κρασί, ὅταν κατέλθῃ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο, γίνονται σῶμα καὶ αἷμα Χριστοῦ; Ἐδῶ μυστήρια μεγάλα καὶ θαύματα γίνονται. Ἐὰν πιστεύης, νὰ μπῆς μέσα. Πιάσε μιὰ γωνιά, κοίτα μπροστὰ, μὴ μιᾶς μὲ κανένα, κουβεντιαζε μὲ τὸ Θεό. Κι ὅταν περνοῦν τὰ ἅγια, νὰ λὲς «Ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῶ ἁμαρτωλῶ» καὶ «Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθης ἐν τῇ βασιλείᾳ σου» (Λουκ. 18,13· 23,42). Ἐὰν πιστεύης! Ἐὰν δὲν πιστεύης, μείνε στὸ σπιτάκι σου.

* * *

Ἀδελφοί μου, ζοῦμε σὲ **ἐποχὴ ἀπιστίας**. Οἱ ἄνθρωποι δὲν πιστεύουν πιά στὸ Θεό. Ἄλλος πιστεύει στὸ χρῆμα, ἄλλος στὴν τέχνη, ἄλλος στὴν ἐπιστήμη, ἄλλος σὲ ἰσχυροὺς προστάτες, ἄλλος... Ὅμως «ὅλα εἶνε ματαιότης» (Ἐκκλ. 1,2).

Ἐνα εἶνε ἀληθινὸ· **ἡ πίστι** τῶν πατέρων μας, ἡ πίστι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Στὸν αἰῶνα αὐτὸν τῆς ἀπιστίας καὶ διαφθορᾶς, «ὅσοι πιστοί» (θ. Λεϊτ.), ἄντρες καὶ γυναῖκες, ἔστω κι ἂν δοῦμε τὰ ἄστρα νὰ πέφτουν καὶ τὴ γῆ νὰ σειέται, ἂς κρατήσουμε τὴν πίστι πού μᾶς παρέδωσαν οἱ ἅγιοι πατέρες. Κι ἂν ὅλοι γονατίσουν στὸ διάβολο καὶ μείνης ἕνας, ἐσὺ παιδί μου νὰ λὲς· «Πιστεύω, Κύριε· βοήθει μου τῇ ἀπιστίᾳ» (Μάρκ. 9,24). Ὁ δὲ Κύριος διὰ πρεσβειῶν ὄλων τῶν ἁγίων θὰ ἐλεήσῃ καὶ σῶσῃ πάντας ἡμᾶς· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**